

har danff Indfødsret, og som saadan har han danff Indfødsret. Jeg skal endvidere, hvad der maaffe kan tjene til Gavn for de nævnte Børn, gjøre opmærksom paa, at Faderen meget ung, som Barn, ikke mange Aar gammel kom hertil og opholdt sig, jaavidt jeg har faaet Dplysning her i Danmark indtil 1848, da han gik i østerrigsk Krigstjeneste. Hvor længe Faderen imidlertid har været i østerrigsk Krigstjeneste, kan ikke ses nøiagtig af de Dplysninger, der ere tilfillede Udvalget, men at han har været der efter det sidste Barns Fødsel i 1870, er forfikkret Udvalget, og ligeledes at han i 1864, hvad der kan ses af Dokumenterne, var Ritmester i et østerrigsk Uhlaregiment. Deraf følger, at den største Del af sit Liv har han opholdt sig i Udlandet og ikke været i Kongen af Danmarks Tjeneste i diplomatisk Hverv eller paa anden saadan Maade, at jeg kunde anse dette for tilstrækkelig Grund til at gjøre en Undtagelse fra Reglen, hvorfor jeg heller ikke kan være med til at tilraade Thinget at stemme for at give de nævnte Børn Indfødsret. Der er fremkommet en Erklæring om, at disse Børn ville blive opdragte paa Danff, og det er i den Anledning, at Flertallet har skrevet i sin Betænkning, at end ikke de hæderligste og vederhæftigste Forældre eller Børners Løfter og Erklæringer paa Børnenes Begne kunne i denne Henseende maale sig med den Trygghed, som ydes af selve de Baagjældendes Vandel som Børne. Det viser sig jo saa ofte i Livet, hvor lidet Forældre ere i Stand til at indestaa for Børnene, og naar Forældrene dø, falder hele denne Sikkerhed bort. Derfor mener jeg, at hvis man virkelig skal gjøre Indfødsret til det, som jeg virkelig tror, at det er vor Grundlovs Mening at gjøre den til, maa man kun give den til Børne, som give Betryggelse ved egen foregaaende Vandel. Dertil kommer, at, naar det nu kunde synes noget strengt at ville negte disse Børn Indfødsret, saa vil jeg dertil sige for det Første, at det for mit eget personlige Bedkommende er en Sag, som gjør mig ondt, men jeg tror ikke, at man behøver at tage sig den saa meget nær, naar man lægger Mærke til, hvad Folkethingets Udvalg for 7 Aar siden har udtalt i fuld Overensstemmelse med Landstingets Udvalg, nemlig, at, naar Børn, som saaledes ere komne ind i Riget, ere komne til Skjels Aar og Alder, og da selv søge Indfødsret, vil man ikke finde ringeste Betænkelighed derved. For mit Bedkommende er jeg overbevist om, at den høie Rigsdag ikke vil negte disse Børn Indfødsret, naar de atter søge derom om nogle Aar, hvilket for den omtalte lille Piges Bedkommende vil kunne finde Sted om nogle faa Aar, thi hun fylber om ikke mange Dage 10 Aar, og Drengene er allerede over 4 Aar og ikke, som det erede Medlem omtalte, 3 Aar. Jeg skal derfor fremdeles fastholde, at det erede Thing ikke vil gjøre dette Tilfælde til Undtagelse fra den Regel, som

jeg haaber vil blive godkændt ved den forestaaende Afstemning.

Studenburg: Med Hensyn til de to Børn, hvorom der her er Tale, forekommer det mig, at Spørgsmaalet stiller sig noget forffjelligt for Pigen og for Drengens Bedkommende. Hvad hende angaar, er der strax en Interesse tilfiede; thi det er en bekendt Sag, at Indskrivning i Frøkenklostre i Almindelighed foretages i de spæde Aar, fordi der derved opnaas den Anciennitet, som er nødvendig for at have Berettigelse i en tidligere Alder. Hvad derimod Drengen angaar, da forekommer det mig, at, hvad der af Udvalgets Flertal er anført, ikke er af nogen Betydning. Det er jo nemlig Tilfældet med Hensyn til Indfødsret, at foruden det, at den yder Rettigheder, medfører den ogsaa særlige Pligter. Til Indfødsret er danff Børnepligt knyttet, og der er særlige Straffebestemmelser om danff Underaatter, der føre Alindskjold imod Riget — som det i gamle Dage hed — eller, som det nu hedder, bære Vaaben imod deres Fædreland. Naar man gaar ud derfra, forekommer det mig, at man ikke ganffe kan borte fra den Omstændighed, at, ligesom Faderen tidligere har havt Ophold andetsteds, saaledes er der Intet, der forhindrer ham fra atter at faae det og give sin treaarige Søn en saadan Opdragelse, at denne ikke komme til at tilhøre Danmark med sin Sympathi, og under saadanne Forhold forekommer det mig mindre helvigt, om han er i Besiddelse af danff Indfødsret. Tænker man sig, at han f. Ex. bliver anbragt paa et fremmed Militærakademi eller maatte komme til at tjene i en fremmed Hær og i denne Egenkab kom til at kæmpe mod Danmark, vilde det efter min Overbevisning være meget besynderligt, om den Omstændighed, at hans Forældre i hans tidlige Alder havde forffjaffet ham danff Indfødsret, skulde bringe ham ind under særlige Straffebestemmelser, som han ellers ikke vilde være underkastet. Jeg finder, at det er det naturlige Princip, at, naar der kan estervises nogen praktisk Fordel for Børnet ved strax at faae danff Indfødsret, saa bør man, naar Omstændighederne ellers tale derfor, være villig til at vise Smidkommen; men naar Forholdet derimod er saaledes, at de praktiske Fordele først ville fremtræde for den Baagjældende til en senere Tid, skønner jeg ikke bedre, end at der da er Meget, der taler for at opsætte at tage Beslutning, indtil den praktiske Trang for den Baagjældende virkelig kommer til at foreligge. Jeg skal derfor for mit Bedkommende være tilbøielig til ikke at stemme for, at der meddeles Sønnen Indfødsret, hvorimod der forekommer mig for Datterens Bedkommende allerede nu at foreligge Omstændigheder, som gjøre det ønskeligt at indrømme hende Indfødsret.